

ПРАБЪЛГАРИТЕ

“Българин значи мъдър, знаещ човек” – така започва писмената история на волжките българи. Древните българи имали високоразвита държавност с повече от 40 държавни и военни звания. Основните от тях били: **КАНАС ЮВИГИ, КАВХАН, БОИЛ, КОЛОБЪР, ТАРКАН, БАГАТУР, БАГАИН**. Държавното устройство се основавало на една цялостно изградена трифункционална обществена йерархия:

1. Духовенство – *колобри*;
2. Войнство – *боили, таркани, багатури, багаини*;
3. Труженици.

Върховната власт над трите съсловия осъществявал **Царят-Жрец**, носещ свещената титла **КАНАС ЮВИГИ** – *“От Бога владетел”*. Канът управлявал с помощта на **Шестте Велики боили**, произхождащи от най-знатните болярски родове. Те съставлявали висшия господарски елит, наречен **УКЕЛ**, но по правило принадлежали към колобърското съсловие. Заедно с кана съставлявали **Съвета на Седемте** – върховният орган на управлението на **САРАКТА** (Царството). Управлението на **царете-жреци** водело началото си от древната **Арийска цивилизация**, свързана с митологичната представа за **“Златния век”**. Подобни държавни титли съществували в най-древните световни цивилизации – **Шумер** и **Протоиндийската цивилизация**, а също в Югоизточна Азия - **Кушанската империя** и някои келтски кралства. Във всички тези цивилизации била в сила една система от държавни звания, наследство от працивилизация, която много преди **индоевропейците** разпростряла своето културно влияние над **Стария свят**. Нашите прадеди успели да съхранят този древен държавен строй в неговия цялостен вид, чак до IX век. Самият **Георги Раковски** пише: *“...Българският народ излезе в древността до Черното море до река Волга от великата Скандинавия, и зваха се тамо ГИМЕРИ и КИМЕРИ...”* За кимерите още **Омир** разказва в своята **Одисея**, че са живяли някъде на края на света, където слънце не изгрява. **Кимерите** били неустрашими войни-конници, които, прокудени от **скитите**, завладяли **Мала Азия** и притеснявали могъщата **Асирийска империя**. А много по-късно същите тези **кимери** застрашавали съществуването на **Рим**, и то през II в. пр. Хр., когато империята бил все още в разцвета на силите си. В летописа на **Раковски** се разказва за разселването на **кимерите** по света, при което една част приели името **БОЛГАРИ**: *“...и умножиха се, и дойдоха първи в тези страни, още преди Александър Македонски. Илирик беше първият крал, а след 3522 година от Сътворението на Света (1996 г. пр. Хр.) царуваше Крал Бладили, който Филип Македонски царя победи и свой поданик го направи. След 3685 г. (1823 пр.Хр.) царе бяха двамата братя Брем и Болг, и понеже*

много крале надвоюваха, и много земи завоюваха, то народът се нарече на техните имена. Брем завоюва Западната страна, и остана там покрай Западното море, Балтийско до Померания, и нарекоха се Пемии, Словаци и Бранди-Бури. Болг завоюва Източната страна, и със своя народ се засели там, и нарекоха се Болгари...” И други исторически летописи свидетелствуват за кимерийския произход на българите. В историята на волжките българи “Джагфар тарихи” кимерите, наречени там камирци, се разглеждат като древен народ, който се е разселил в Средна Азия и от него са се образували няколко народа от индоевропейското семейство – саки, масагети, алани, и БЪЛГАРИ. В своята “История на войните” византийският летописец Прокопий Кесарийски разказва за българските племена утригури и кутригури. Той започва така: “В старо време хуните, на които тогава викаха кимерийци, живеяха (отвъд Азовско море) и всички се повинуваха на един цар...” По собствен път Георги Раковски изследва въпроса за българския народностен произход и самоличност. Той е първият български народоизследовател, който застъпва тезата за индоевропейския произход на българите. Според неговите изследвания нашият народ произхожда от два основни народа: келтокимери и индоарии. Раковски се досеща, че ние носим името на кимерийския цар БОЛГ, но също и на АРИИТЕ и затова сме БОЛГ-АРИИ. В началото на второто хилядолетие пр. Хр. кимерите

се разселили в Европа и завладяли много земи. Цар Болг завладял земите на Изток, и неговите поданици започнали да се наричат БОЛГАРИ (БОЛГИ). Според публикуваните от Раковски и Моленвил източници, Цар Болг (Болгар) основал своето царство в земите на река Волга. През следващите векове древните българи се придвижили на изток и на юг. Така те се появили в Месопотамия и в земите на днешен Афганистан. Най-ранните сведения за българите се срещат в индийския епос Махабхарата и в ранните пурани, чието съставяне се отнася към VIII-VII в. пр. Хр. Там

българите са наречени БАЛХИ, или БОЛХИКИ, а древната българска държава – БАЛХАРА. Столица на Балхара бил град БАЛХ, който и днес носи древното си име. Според Махабхарата балхите били прочути с ценните си “небесни” коне, заради които индийските владетели воювали с тях. След похода на Александър Македонски, последван от изтощителна война с Индия, управлявана от Гуптите, българите били принудени да се изтеглят от старата си родина. Така през III-II в. пр. Хр. започнали първите български преселения от Балхара към Европа. Докато една част от българите се преселвали в Европа през III-II в. пр. Хр., то основната част от се задържали в земите около Имеон (Памир). За това свидетелства византийският историк Агатия: “...Хунският народ в старо време живееше до Азовското море към изток, на север от реката Танаис (Дон), и подобно на многото други варварски народи живеяха в Азия по планината Имауа. Всички тези народи се наричаха общо скити и хуни, а според рода: кутригури, утригури, ултидзури...” Сред тези племена, отнесени към хуните, били и българските племена утригури и кутригури, за които разказва Прокопий Кесарийски. На свой ред обаче и тези българи били принудени да поемат по пътя на преселението. Сведения за това среащаме в

“Хроника на Михаил Сирийски”, от II в.: *“...В това време потеглиха трима братя от Вътрешна Скития, водейки със себе си 30 хил. скити. Те изминаха един път от 65 дни от клисурите на планината Имеон. Пътуваха зимно време, за да намерят вода и стигнаха река Танаис... Когато достигнаха до границите ромейски, един от братята, наречен Булгариос, взе десет хиляди души и се отдели от братята си. Тези скити бяха наречени от ромеите българи.”*

Причина за това преселение било нашествието на хуните, които нахлули в Средна Азия от североизток след разпадането на тяхната империя и последвалото китайско завоевание. Както уточнява **Прокопий**, хуните в старо време са се наричали **кимерийци**, също и **масагети**, следователно това са родствени с българите народи. В Европа с името **хуни** били наричани **арийските конни народи**, известни и под общото название **скити**. От тази общност сме и ние, българите: *“...От земята на българите се разпростира яростта на хуните върху народите...”* Прокудени от **Имеон**, българите се заселили в земите между **р.Дон** и **Кавказ**. Там те основали нова държава, която впоследствие се разширила на северозапад, към земите на север от **Черно море**, и станала известна като **Старата Велика България**. Първият и владетел бил легендарният **Кан Авитохол**. **АВИТОХОЛ** значи “**Син на сърната**” (**АВИ** – “сърна”, **ТОХОЛ** – “син”), тъй-като според преданието той бил захвърлен в гората и отгледан от една сърна. С неговото име започва **Именникът на българските канове** – свещеният летопис на българската държавност: *“Авитохол живя триста години. Родът му бе Дуло, а годината Дилом Твирем.”* - **Авитохол** се възцарил в годината **ДИЛОМ ТВИРЕМ**, което означава **Година Змия**, месец четвърти според българския календар. Според направените изчисления тази година е 165 сл. р. Хр. През V в. в съюз с хуните българите завладяли земите на **Централна** и **Източна Европа**, и изградили могъщата **Хунобългарска империя** на кан **Атила**. Поставил на колене **Константинопол** и **Рим**, той останал в историята с прозвището **Бич Божий** (Flagellum Deum). Приема се, че **Атила** бил от династията **Дуло**, но понеже неговото име не е вписано в **Именника**, някои изследователи като **Петър Добрев** твърдят, че е от друг род. Във всеки случай обаче името на неговия най-малък син **Ирник** е вписано в **Именника** като втори владетел след **Авитохол**. *“Ирник живя 150 години. Родът му бе Дуло, а годината Дилом Твирем.”* Подобно на кан **Авитохол**, **Ирник** също бил обожествена личност, и на него били приписани сто и петдесет години царуване – половината от годините на **Авитохол**. В 453 г. по време на един пир внезапно умрял **Атила**. Увлечени в раздори за подялба на бащината империя, по-големите братя на **Ирник** предизвикали гнева на поданиците си, които възстанали срещу тях и империята се разпаднала. В тези битки загинали някои от синовете на **Атила**, а **Ирник** се изтеглил в **Малка Скития** (Добруджа) и възродил **Стара Велика България**. През VII в. многобройни хазарски пълчища застрашили **Старата Велика България**. Около 660 г. на преклонна възраст умрял нейният последен владетел – кан **Кубрат**. Най-големият му син **Бат Баян** останал със своята войска да брани столицата **Фанагория**, а останалите изтеглили българските племена към нови

земи. **Котраг** потеглил на изток и край бреговете на **Волга** основал **Волжка България** с главен град **Болгар**. **Кубер** преминал през **Панония** и се установил в **Битолското поле** (Македония), а **Алцек** достигнал земите на **Италия**. С основната част от **българите** (уногундури), **Исперих** (Аспарух) се насочил към делтата на **Дунав**, където завладял **Мизия** и в съюз със **славяните** основал новата българска държава със столица **Плиска**, призната от **Византия** през 681 г. Под управлението на **кан Тервел** (700-718) **България** се разширила териториално и се превърнала в голяма политическа сила. При **кан Крум** (803-814) **България** граничела на запад с империята на **Карл Велики**, а на изток българските войски достигнали стените на столицата на **Византия, Константинопол**. През 864 г., по време на управлението на **княз Борис Първи Михаил** (852-889) българите приели християнството като официална религия. С това се премахнали етническите различия между **българи** и **славяни** и започнало изграждането на **единна българска народност**.